

De verbeelding als bindmiddel

Gebeurtenis: Cabaretvoorstelling *Broeden* van Grof Geschud **Gezien:** zaterdagavond in de Lawei te Drachten.

Belangstelling: 80 toeschouwers

Nog te zien: 11 juni a.s. in Groningen en op 4 februari a.s. in Franeker

★★★★★

De Vlaming Lander Severins vormt met de Achterhoekse Myrthe van Velden het jonge cabaret-duo Grof Geschud. Net afgestudeerd van de Koningstheateracademie trokken ze met hun voorstelling *Lijmen* in 2018 heel succesvol door Vlaanderen en Nederland. De pers was vol lof over de eigen kleur van het tweetal dat hun relatie in alle mogelijke toonaarden bezong.

Zaterdagavond mochten we de tweede voorstelling van dit duo bekijken, alleen zijn ze nu geen stel meer. Twee exen die hun breuk zo openhartig op het podium speels analyseren, je moet het maar durven. Grof Geschud heeft dat lef. En ik kan kort zijn, ze doen dat in alle openheid weergaloos. Een uniek geluid in cabaretland.

De romantische Lander probeert steeds de pragmatische Myrthe aan te vullen, te corrigeren en dat is nou juist wat tot grote irritatie leidt. Binnen hun relatie, maar ook bij het publiek. De oorzaak van hun uit-elkaar-gaan wordt zo volledig tastbaar gemaakt in levensechte sketches, in dansen, in muziek. De loepzuiver gezongen liedjes, vooral begeleid door Lander op

gitaar en vleugel, zijn oases in de storm van de relatiestress.

Het begin van de voorstelling moet de titel *Broeden* verklaren. De twee hebben een snavel opgezet en spelen twee patrijzen. Mevrouw Patrijs wil graag, vanuit haar hoge nest, dat Mijnheer Patrijs even op hun eieren gaat zitten broeden. Maar Mijnheer Patrijs vindt dat hij daar niet toe in staat is.

Het is een perfecte opening van de voorstelling die gaat over loslaten en de angst voor het alleen zijn. Soms levert dat hilariteit op, bijvoorbeeld in een Spaans gezongen smartlap waar de vertaalster er maar niet tussen komt. Het duo is ook heel talig en beheerst allerlei accenten bijzonder goed: van Twents tot Amsterdams, van Spaans tot Duits

Aan het eind van *Broeden* komen Mevrouw en Meneer Patrijs nog een keer terug, als oude vogels. Zij wil sterven, hij wil, kan haar niet helpen. Maar uiteindelijk komt hij toch bij haar in het nest en besluiten ze samen te gaan. Zo overheerst uiteindelijk de weemoed van het einde van een relatie. Dat de twee nog op het podium staan is te danken aan hun verbeelding. Die verbeelding verbindt de twee talenten aan elkaar. Maar verbindt ook troostrijk de wonden van een scheiding. Hopelijk blijven ze wel artistiek nog lang een paar.